Νομοσχέδιο προώθησης αναδοχής παιδιών από ομόφυλα «ζευγάρια» - Ένα νοσηρό κι επικίνδυνο κοινωνικό ‘πείραμα’! (Χρήστος Μπονατάκης)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 3 Μαΐου, 2018

Συνέχεια και συνέπεια πολιτικής προχειρότητας αλλά και κοινωνικής-πολιτισμικής παρακμής, αποτελεί η εκ του νομοσχεδίου «*Μέτρα Προώθησης Αναδοχής-Υιοθεσίας*», **προωθούμενη δυνατότητα αναδοχής παιδιών …από ομόφυλα ‘ζευγάρια’**! Κατάλληλοι ανάδοχοι κατά το αρθ. 8, 1 θεωρούνται και οι «*έχοντες συνάψει σύμφωνο συμβίωσης*», οι οποίοι κατά τον Ν4356/2015 μπορούν να είναι και τα ομόφυλα ‘ζευγάρια’.

Εννοείται βέβαια, ότι το δικαίωμα στον αυτοπροσδιορισμό και τη διαφορετικότητα οφείλει με κάθε τρόπο να διασφαλίζεται, **αποκλειόμενης φυσικά κάθε στοχοποιημένης σωματικής ή ψυχολογικής βίας**· αντίληψη άλλωστε, που είναι ανάγκη να ενσταλάζεται συστηματικά στους νέους, **στα πλαίσια της δημόσιας ή ιδιωτικής παιδείας**.

Όμως, στο όνομα του οφειλόμενου προς όλους σεβασμού και αγάπης, δεν μπορεί να εκβιάζεται η κατάφαση ή η ανοχή απέναντι σε οποιεσδήποτε ενέργειες και επιδιώξεις· ή μια ατομική υπόθεση όπως είναι η ομοφυλοφιλία (ή και άλλες …‘φιλίες’. βλ. Ευρώπη) αφενός να προωθείται και να προβάλλεται ως εξ’ ίσου φυσιολογικό σεξουαλικό πρότυπο **και μάλιστα, ως ισότιμο οικογενειακό πρότυπο(!)**, αφετέρου ως τέτοιο, να αναβιβάζεται απροϋπόθετα σε θεσμό.

Αναφορικά με την ‘αναδυόμενη’ -και **προθύμως υπό των ΜΜΕ προβαλλόμενη-‘Ιδεολογία’** περί ίσης δήθεν ικανότητας ανατροφής παιδιών από ετερόφυλα και ομόφυλα ‘ζευγάρια’, εύστοχες παρατηρήσεις διετυπώθησαν στη Βουλή από βουλευτή του ΚΚΕ κατά τη συζήτηση του -περί επέκτασης συμφώνου συμβιώσεως στα ομόφυλα ‘ζευγάρια’- νομοσχεδίου. Ο κ. Γκιόκας μεταξύ άλλων επεσήμανε ότι:

«Στη συμβίωση των ομόφυλων ζευγαριών, αντικειμενικά το παιδί έχει παραποιημένη αντίληψη αυτής της βιολογικής σχέσης (*ενν. σεξουαλικής σχέσης άντρα- γυναίκα, από την οποία συνίσταται μια οικογένεια και διά της οποίας προκύπτει βιολογικά το ίδιο το παιδί), αλλοιώνεται από τα βιώματά του. Το ανδρικό-πατρικό και το γυναικείο-μητρικό πρότυπο έχει τα δικά του****χαρακτηριστικά, που πηγάζουν από τη ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ του ανθρώπινου είδους και είναι απαραίτητα για την ομαλή ψυχοσωματική και κοινωνική ανάπτυξη του παιδιού».***

Χαρακτηριστική επ' αυτού είναι η περίπτωση της Dawn Stefanowicz (ακτιβίστρια πλέον **για τα δικαιώματα του παιδιού**!), η οποία σε βιβλίο της μεταξύ άλλων αποκαλύπτει: *«Πολλοί από εμάς παλεύουμε με την δική μας σεξουαλικότητα και την αίσθηση του φύλου,* ***λόγω των επιδράσεων στα οικιακά περιβάλλοντα που μεγαλώνουμε»***.[1]

Γενικότερα δε, από τις λίγες περιπτώσεις όπου άτομα μεγάλωσαν σε ομόφυλες «οικογένειες» και μίλησαν (ως ενήλικοι πλέον, όπως απαιτείται για έγκυρη αποτίμηση) για την «εμπειρία» και τις συνέπειες στη ζωή τους, προκύπτουν σοβαρότατες ενστάσεις ως προς τους **κινδύνους και τις τραγικές επιπτώσεις** ενός τέτοιου εγχειρήματος.

Αν μη τι άλλο, αυτές οι ψυχοκοινωνικές προϋποθέσεις στο άμεσο 'οικογενειακό' περιβάλλον, συνιστούν για ένα παιδί **καθημερινώς πρότυπα υπονόμευσης (ή και περιφρόνησης):** για τη φυσική σεξουαλικότητα-την ετεροφυλοφιλία, για την έμφυλη ταυτότητά του και την προσωπικότητά του, για το ανθρώπινο σώμα, για το θεμέλιο μιας κοινωνίας-την οικογένεια, για τη γονεϊκότητα, για την περί Θεού αντίληψη, αν μη τι άλλο για τα Χρηστά Ήθη και για αυτά ακόμη τα ανθρώπινα δικαιώματα κ.α.

Θα λέγαμε ότι έτσι, παρέχεται σε ένα παιδί από την ίδια την Πολιτεία ένα 'εκ θεμελίων' **νοσηρό οικογενειακό περιβάλλον**, εντός του οποίου η ανατροφή από μόνη της -χωρίς άλλη ενέργεια- τρόπον τινά θα το 'εκβιάζει' στο εξής (όπως και την κοινωνία γενικότερα) να αποδέχεται διαρκώς και να 'εγκολπώνεται' έναν κατ' ουσία **ανύπαρκτο -όσο και επιβλαβή- τύπο «γονιού» και «οικογένειας»!**

Σημειωτέον ότι **η νοσηρότητα αυτού του 'οικογενειακού' τάχα περιβάλλοντος δεν αντιστοιχεί και δεν αντιπαραβάλλεται φυσικά με άλλες υπάρχουσες, πράγματι νοσηρές και με τραγικές συνέπειες οικογενειακές καταστάσεις. Εν προκειμένω, ουσιώδη μεταξύ άλλων διαφορά θα είναι το γεγονός πως ό,τι συμβαίνει, θα έχει τη θεσμική κατοχύρωση**, συναίνεση **αλλά και ...'μέριμνα'** της ίδιας της Πολιτείας (όσο και της 'συνένοχης' εν πολλοίς κοινωνίας).

Με τον τρόπο αυτό τελικά κανείς, εκμεταλλευόμενος ή αλλιώς χρησιμοποιώντας την αδυναμία ενός ανυποψίαστου παιδιού **να αμυνθεί και να υπερασπιστεί τον εαυτό του**, πραγματώνει μεν μία προσωπική επιδίωξη, ενώ την ίδια στιγμή, **καταδικάζει ευθύς εξ' αρχής το παιδί αυτό σε ατελείωτα ψυχοκοινωνικά προβλήματα (και πειράματα)**!!

Εν προκειμένω δηλαδή, **πρόκειται για ολοκληρωτική υπονόμευση (και 'παραχάραξη') των δικαιωμάτων των προς αναδοχή παιδιών και της ψυχοκοινωνικής τους ανάπτυξης!** Αλήθεια, πώς να αποκαλέσει κανείς σεβασμό ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αγάπη προς τα παιδιά, ...φροντίδα για το μέλλον τους και ...'προοδευτικότητα' το να 'παραδίδεται' από τις ...**'κοινωνικές'(;)** υπηρεσίες με κάθε επισημότητα ένα παιδάκι στα χέρια ομόφυλων «γονιών»; (τη συνοδεία ίσως και των απαραίτητων για την περίσταση ευχών όπως: ...«να σας ζήσει», ...«καλή ανατροφή»!!)

Υπάρχει άραγε κανείς ή κάτι στην προαναφερθείσα εικόνα που σέβεται και εξασφαλίζει το δικαίωμα του παιδιού *«...για ένα κατάλληλο επίπεδο ζωής που να επιτρέπει τη σωματική, πνευματική, ψυχική, ηθική και κοινωνική ανάπτυξη του»;;* (**ΟΗΕ,** Σύμβαση Δικαιωμάτων του Παιδιού, αρθ. 27, παρ. 1)

(Μεταξύ άλλων, σε κρατικούς λειτουργούς που χειρίζονται τη διαδικασία αναδοχής, άραγε θα τους επιβληθεί να πράξουν όλως αντίθετα με τη συνείδησή τους, ερχόμενοι έτσι προ ενός φρικτού για τους ιδίους, εκβιαστικού διλλήματος;;)

Συν τοις άλλοις, τα διά του νομοσχεδίου προωθούμενα ήθη, αντιτίθεται σαφώς στα μη αναθεωρήσιμα συνταγματικώς **«Χρηστά Ήθη»** (Συντ. 110, 1) τα οποία, ως **θεμελιώδη πηγή δικαίου** (Σύνταγμα 5, 1· Αστ. Κωδ. 178, 281· ΑΠ398/1975) αποσκοπούν στο να *«μη χάσει η συμβίωση και η συνύπαρξη την αξιοπρέπειά της»*. **Χρηστά ήθη:** *«αι ιδέαι του εκάστοτε κατά την γενικήν αντίληψην, χρηστώς και εμφρόνως σκεπτομένου κοινωνικού ανθρώπου»* (ΑΠ 398/1975). Όταν δε, γίνεται λόγος για *«ιδέαι ...**ΧΡΗΣΤΩΣ** σκεπτομένου ανθρώπου»*, εννοούνται οι αντιλήψεις του ανθρώπου εκείνου *«που σκέπτεται με σωφροσύνη και χρηστότητα»* (ΑΠ1137/2005) δηλαδή **ηθικά και ενάρετα**.

* *Εάν δηλαδή καθ' υπόθεση η αναδοχή-υιοθεσία παιδιών από ομόφυλα 'ζευγάρια' (η προαναφερθείσα 'εικόνα'), θεωρείται κάποτε καθ' όλα αποδεκτή κοινωνικά ή ηθικά, θεσμικά και παιδαγωγικά, εν προκειμένω θα μιλάνε ίσως κάποιοι για «ήθη», αλλά βεβαίως αυτά* ***...δεν θα είναι Χρηστά!***

Το ζήτημα λοιπόν έχει ποικίλες προεκτάσεις και συνέπειες στην κοινωνία, στη δημόσια και την πολιτική ζωή, στις ανθρώπινες σχέσεις, γενικότερα στον πολιτισμό μας και τα πρότυπά του, στην επιστήμη και μάλιστα στην Παιδεία καθότι είναι

αυτονόητο, ότι από τη στιγμή που η αναδοχή παιδιών από ομόφυλα 'ζευγάρια' θα γίνει νόμος, **αναπόφευκτα θα εισαχθεί και στην Παιδεία** (στην οικεία διδακτική θέση) ως ισότιμη μορφή 'οικογένειας! Διά της Παιδείας επίσης, ήδη η Πολιτεία επιχειρεί να 'κατηχήσει' και να 'εγκεντρίσει' τη νέα γενιά-τα παιδιά μας, στην απολύτως αμφισβητούμενη και έωλη ('επενδυόμενη' όμως δι' επιστημονικοφανούς ρητορικής) **«Ιδεολογία των φύλων»**, θεσμική έκφραση της οποίας αποτελεί και η εν λόγω δυνατότητα του νομοσχεδίου. (βλέπε **Θεματική Εβδομάδα**, 3ος άξονας: ***«Έμφυλες ταυτότητες»***).

Άλλωστε ο κ. Κουράκης, Αναπληρωτής Υπ. Παιδείας το 2015 στο gaypride της Θεσσαλονίκης, είχε με ειλικρίνεια τονίσει: ***«Πρέπει να μάθουν τα παιδιά στα σχολεία της χώρας*** *ότι η 'διαφορετικότητα' είναι ...πλούτος...»!!*

Συνοψίζοντας, η δυνατότητα που προωθείται απ' το αρθ. 8 του νομοσχεδίου, προδήλως **δεν αφορά σε κάποια αντικειμενικά «ανθρώπινα δικαιώματα»**, όπως προπαγανδίζεται, αλλά στην ικανοποίηση αιτημάτων μίας συγκεκριμένης κοινωνικής ομάδας, **αιτήματα-'καρπός' ενός άκριτου 'δικαιωματισμού'** όπου η έννοια «δικαίωμα», τείνει ενίοτε να ταυτιστεί ...με την έννοια «βούληση»!

Είναι πράγματι άξιο παρατηρήσεως η ευκολία με την οποία πολλοί, κυριολεκτικά **'παίζουν' με τα ζητήματα αυτά και τη ζωή ολόκληρη των ευάλωτων αυτών κοινωνιολογικά και παιδαγωγικά παιδιών,** τα οποία αντιθέτως χρήζουν ειδικής προστασίας και διακριτικής μεταχείρισης. Και μεταξύ μας ...μην κοροϊδευόμαστε!

* *Η αναδοχή ή υιοθεσία[2] παιδιών από ομόφυλα 'ζευγάρια' συνιστά σαφώς* ***ένα ιδεοληπτικό, αστήρικτο κι επικίνδυνο ΠΕΙΡΑΜΑ!*** *Δεν θα ήταν ίσως υπερβολή εάν υποστηριζόταν ότι κάτι τέτοιο* ***ψυχοκοινωνικά, προσιδιάζει μάλλον σε μια ιδιότυπη εγκατάλειψη ή και κακοποίηση παιδιού!***

Θα ήταν τέλος συνεπές αλλά και συμβολικής σημασίας, **οι προωθούντες και υποστηρίζοντες την εν λόγω δυνατότητα** (κυρίως πολιτικοί) ....να πρόβαιναν σε δεσμευτικού χαρακτήρα συμβολαιογραφική πράξη κατά την οποία **σε περίπτωση που παραστεί ανάγκη, θα εκχωρείται η κηδεμονία των παιδιών τους ...αποκλειστικά σε ομόφυλα «ζευγάρια»!**

Εκτιμώ ωστόσο ότι κάτι τέτοιο, **ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ να το κάνει κάποιος που αγαπάει τα παιδιά** (του)! Κάποιος που φροντίζει για το μέλλον τους...

Ως κοινωνία, έθνος και εν γένει πολιτισμός, διά σειράς αποδομητικών, εθνομηδενιστικών, ιδεοληπτικών, έως ανήθικων πρακτικών-θεσπισμάτων και αντιλήψεων, μοιάζουμε μάλλον σαν κάποιους που κόβουν με υπομονή και επιμονή

τα κλαδιά ...πάνω στα οποία κάθονται!

Πού είσαι μπαρμπα-Γιάννη Καποδίστρια...

Ρέθυμνο, 24 Απριλίου 2018

_____

1. (http://www.briefingnews.gr/kosmos/paidi-gkei-gonion-proeidopoiei). ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ: *«Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ ΓΟΝΕΩΝ»*, είναι διαθέσιμο στο http://www.dawnstefanowicz.org)

2. Πρακτικά, η αναδοχή σε πολλές περιπτώσεις δεν απέχει πολύ από την υιοθεσία.

(Πηγή: impantokratoros.gr*)*